

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

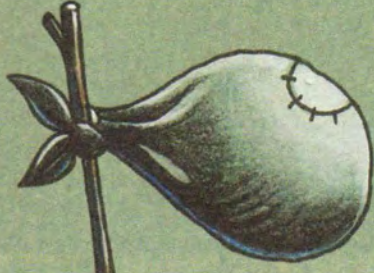
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bayraklı Belediyesi'nin hediyesidir.

BAYRAKLI

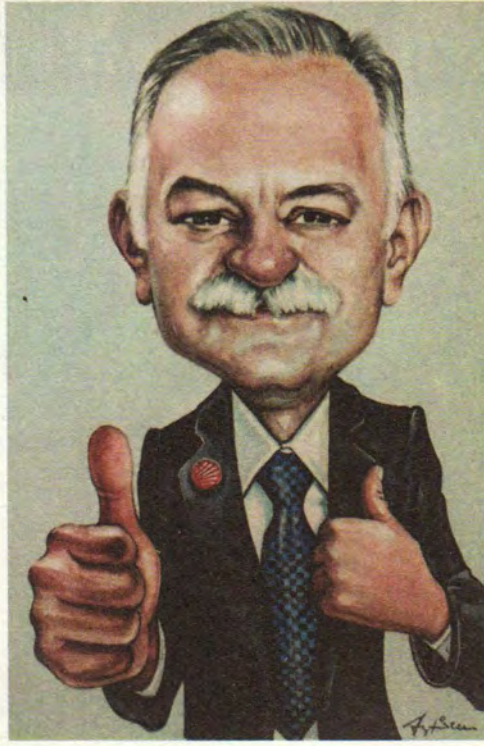
MİZAH
Ocak/2018

MUSA...

Yazar - Çizer Kadrosu

Abdülkadir Gürdemir
Ahmet Zeki Yeşil
Ata Tolga Erdem
Ayşen Çelebi
Aziz Yavuzdoğan
Barış Baklan
Bayram Bağcı
Bedri Koraman
Beren Naz Tezel
Berhan Elvan
Bilal Akay
Cemalettin Güzelolu
Cemil Açıkkol
Cemregül Gedik
Doğa Öykü Yıldırım
Doğan Devrim Akıncı
Elif Akın
Erdem Toker
Feridun Demir
Fevzi Egüz
Furkan Kılıç
Gökhan Yamaner
Halil Çetinel
Hasan Ceylan
Hilal Özcan
Hüseyin Esen
Hüseyin Gani Merttürk
Hüseyin Haldun Civlez
Irmak Dursun
İ. Ethem Aslan
İbrahim Ormanacı
İlayda Çınar
İsmail Çelebi
Kubilay Bayar
Lal Derin Çokbankir
Mehmet Kahraman
Mehmet Tevlim
Mehmet Yusuf Saraçoğlu
Mehmet Zeber
Menekşe Çam
Mukadder Özakman
Murat Asın
Murat Yılmaz
Musa Gümüş
Mustafa Yıldız
Niyazi Yoltaş
Osman Yavuz İnal
Ömer Çam
Saadet Demir Yalçın
Said Coşar
Şerafettin Aksel
Üstay Herdem
Yağmur Koç
Yaren Nur Tezel
Zeynep Gelici

Hasan KARABAĞ
Bayraklı Belediye Başkanı

YENİ YIL

İster ayıl, ister bayıl
Bu defa yeni yıl,
Kıl gibi değil
Kol gibi geldi maşallah.

Vakit var,
Uğraş dur
Koca bir yıl.

O. Yavuz İnal

Hüseyin Haldun Civlez

Ata Tolga Erdem

BAYRAKLI 3.KARİKATÜR OSKARLARI

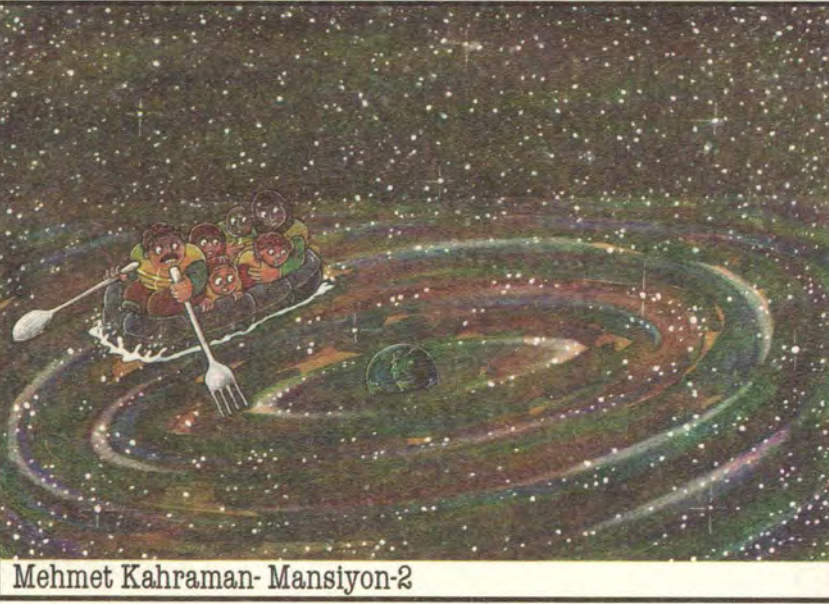
Bayraklı Belediyesi tarafından bu yıl üçüncüsü gerçekleşen karikatür yarışmasında dereceye girenlere ödülleri düzenlenen törenle verildi. 310 eserin katıldığı yarışmada birinciliği dergimizin ön kapağında yer alan Musa Gümüş'ün karikatürü kazandı. İkinci Hasan Ceylan, üçüncü ise Bilal Akay oldu. Mansiyon ödülleri Mehmet Zeber, Mehmet Kahraman ve Emrah Arıkan (arka kapak karikatürü) paylaştılar. Özel Ödülleri ise; Bayram Bağcı, Hilal Özcan ve Ömer Çam'ın oldu.

Her yıl olduğu gibi 18 yaş altı çocuklara verilen teşvik ödülleri; Ayşen Çelebi, Berhan Elvan ve Şerafettin Aksel'e gitti. Konusu "Göç ve Göçmenler (Mülteciler)" olan yarışmaya gönderilen karikatürlere seçilen eserler 75. yıl Kültür Merkezi'nde sergilendi.

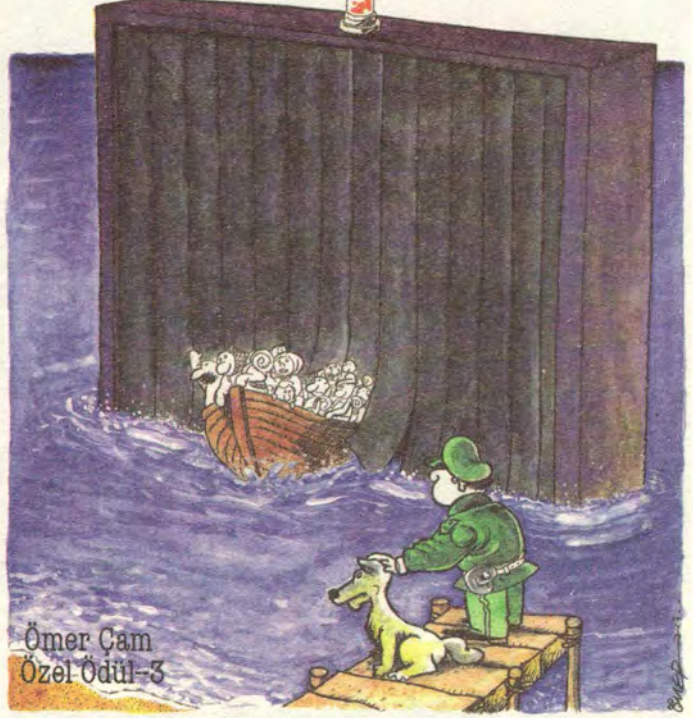
Ödüllü karikatürleri ön ve arka kapağımızda, diğerlerini sayfamızda görebilirsiniz. Ayrıca teşvik ödülü alan çocukların karikatürleri 30. sayfa da bulunuyor.

Hasan Ceylan- İkincilik Ödülü

Mehmet Kahraman- Mansiyon-2

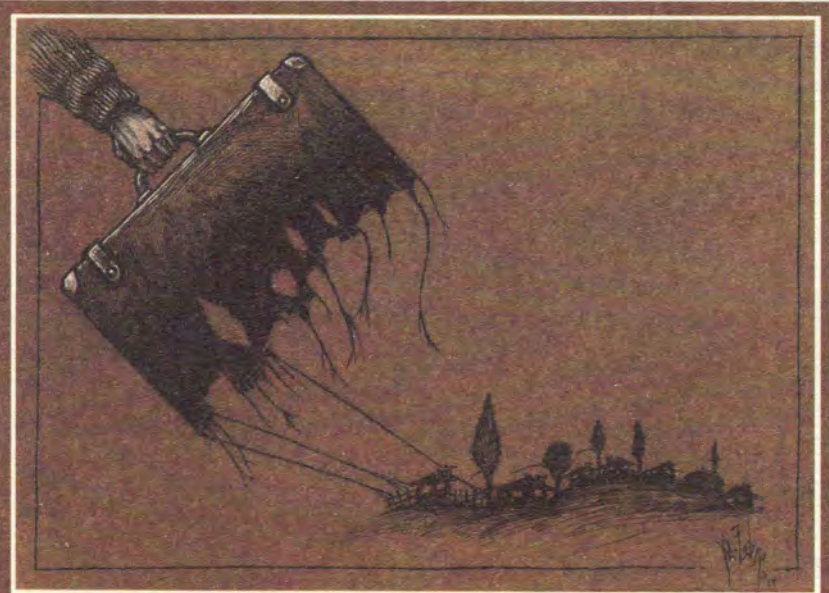
Ömer Çam
Özel Ödül-3

Bilal Akay- Üçüncülük ödülü

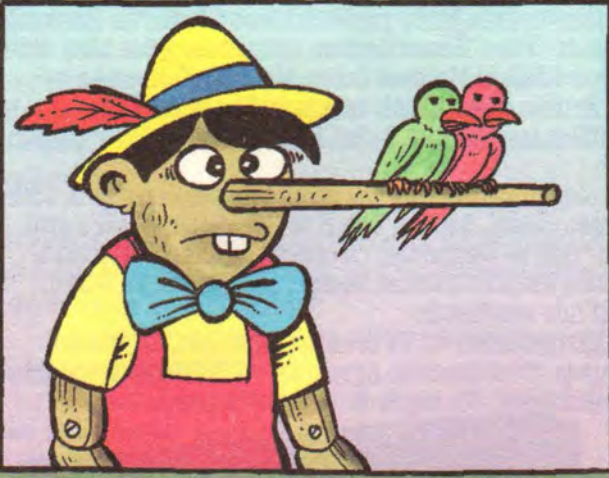
Bayram Bağcı
Özel Ödül- 1

Mehmet Zeber- Mansiyon-1

Hilal Özcan- Özel Ödül- 2

İBRAHİM'İN GÖR DEDIĞİ

Değişmeyen tek gerçek Türkiye'de gündemin durmadan değiştiğidir !...

Atatürk yaşasaydı der miydi bilmem. " Ey Türk Gençliği. Çık sosyal medyadan dışarı " !...

Eeee sevgili bonkör ise, aşkın gözü kör olur elbette !....

Bülbülü altın kafese koymuşlar. " Akıllı telefon varsa sorun yok " demiş !...

Pinokyo sana bir benden esash bir öğüt. " Kimsenin kuklası olma " e mi ?

Sabreden dervişe bile ömrü boyunca piyangodan büyük ikramiye çıkmamış iyi mi ?

Cana geleceğine mala gelsin. Nasıl olsa sigortadan parasını tahsil ederim !....

Yeni yıla girerken çok büyük hayallerim vardı. Yılbaşı gecesi Milli Piyango çekilişi sonrası o büyük hayallerimin hepsi de balon çıktı hani !...

Kimilerinde balık hafızası bile yok. Alık hafızası yeterli onlar için !....

Karun kadar zengin olmayayım. Bill Gates kadar zengin olayım yeter !....

Bugün kendime gelemedim bir türlü Nalan. Sana gelsem olmaz mı ?

Bütün renkler aynı hızla kirleniyordu. Birinciliği kara çalana verdiler !...

Sürekli KINA yakmaktan GINA gelmedi mi sizlere ey ahali ?

Ben büyüyünce neler olacaktım neler. Büyüdük de ne oldu sanki ? Zurnanın son deliği bile olamadık !...

Koş Ali koş. Son otobüs kaçmak üzere. Tabanları azıcık yağla !....

Güzel günler göreceğiz çocuklar. Bugünlerde çok mu iyimserim ne !....

Geçti dost kervanı....Panik yok ;bir taksiyle hemen yetişiriz !...

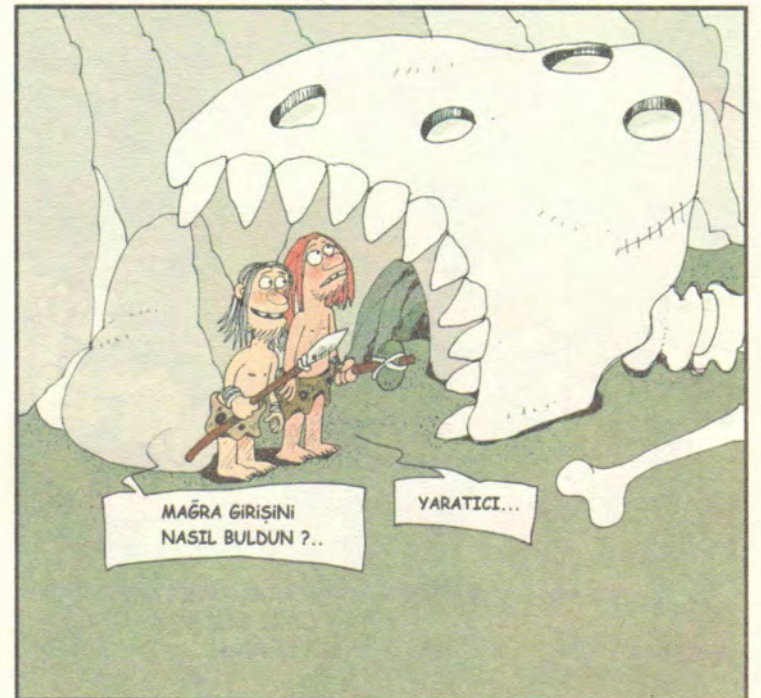
Yaşam dediğin İBRET'lik şeylerden kendine pay çıkarmaktan İBARET !...

Hayat kısa ama dizi aralarındaki reklamlar uzun be usta !.

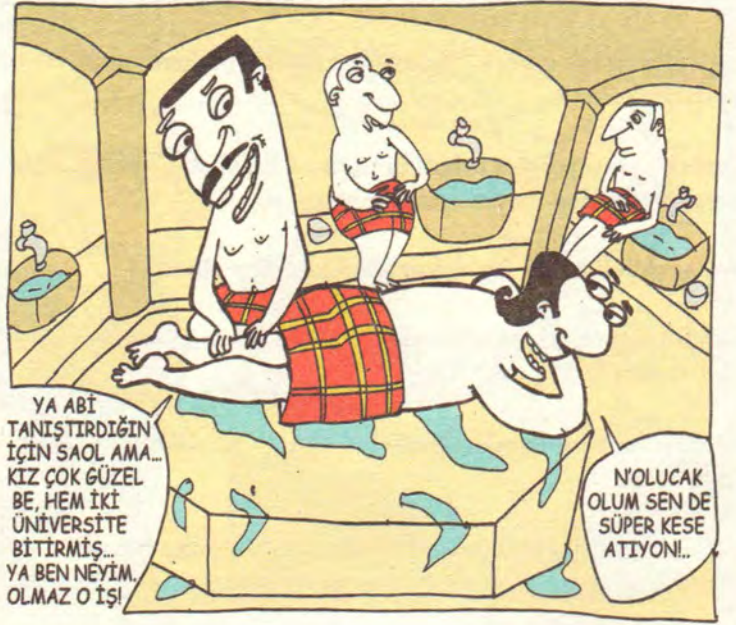
Guliver Türk olsa oraya buraya seyahat etmeyi rüyasında görürdü. Evden kahvehaneye , kahvehaneden eve giderdi ancak !....

Bir garip ölmüş diyeler...Sosyal medyadan bile duymazlar !.

M. CEMİL AÇIKKOL

İbrahim ORMANCI

GÖKHAN YAMANER

yamangokhan@hotmail.com

monolog mehmet tevlim

HO HO
HOOO!
FAŞİZMİNİZ
KUTLU
OLSUUUN

KÜBİK ÇİZGİLER

Kubilay Bayar

MAAŞSIZ DA ÇALIŞIRIM

Merak etme Devlet Baba,
Züğürtlüğe alışırim!
Teklif mi var aramızda?
Maaşsız da çalışırım!

Memur denen bir adım var,
Keçi gibi inadım var.
Emeklilik muradım var,
Maaşsız da çalışırım!

Dökülüyor her bir yanı,
Memuruna bak da tanı,
Odur kurtaran vatani,
Maaşsız da çalışırım!

Estek köstek falan deme,
Bin dereden su getirme,
Sen ister ver, ister verme,
Maaşsız da çalışırım!

Bu deveyi ben güderim,
Ne bu diyardan giderim,
Ne de sitemler ederim,
Maaşsız da çalışırım!

Almasak ta yüzde yetmiş,
Kim istifa edip gitmiş,
Zaten benim işim bitmiş,
Maaşsız da çalışırım!

Yaptın Personel kanunu,
Ümit ettik enikonu,
Zamlar ile çıktı sonu,
Maaşsız da çalışırım!

"İtiraza vardır hakkın,"
"Budur," dedin "intibakın,"
Şu halime bir de bakın,
Maaşsız da çalışırım!

Kuyruğuna getir; yüz, yüz,
Onlar almış on bin beş yüz,
Bizde yok ki kızacak yüz,
Maaşsız da çalışırım!

Ey Mukadder, etme keder,
Memur idi merhum peder,
Derdi: "Böyle gelmiş gider..."
Maaşsız da çalışırım!

Mukadder Özakman

BİZİM TAKIM

YAZAN
ÇİZEN

M. CEMİL
AÇIKKOL

Kalbur Saman

TEK YAPRAK

önlü-arkasız fanzin

[8'de sekiz...]

AZİZ YAVUZDOĞAN

Hususi ve beratlı bir usul dairesinde istihzar edilmiştir...

KAFADAN

Her 8 kişiden birinin ısraklık olduğu ülkemiz ekonomisi yılın üçüncü çeyreğinde yüzde 11.1 büyümüş... "Ne diyorsak o" diyorlar.. ister inan, ister inanma!

ÜSTAT ve EVLAT

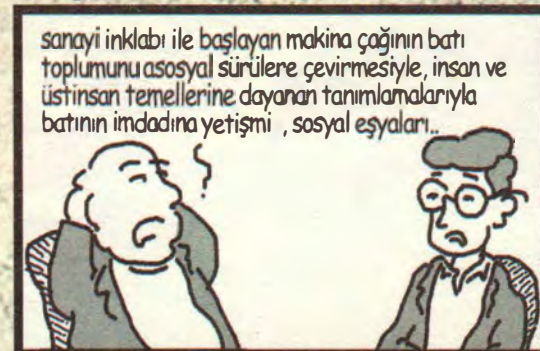
karga karga 'bök' dedi...

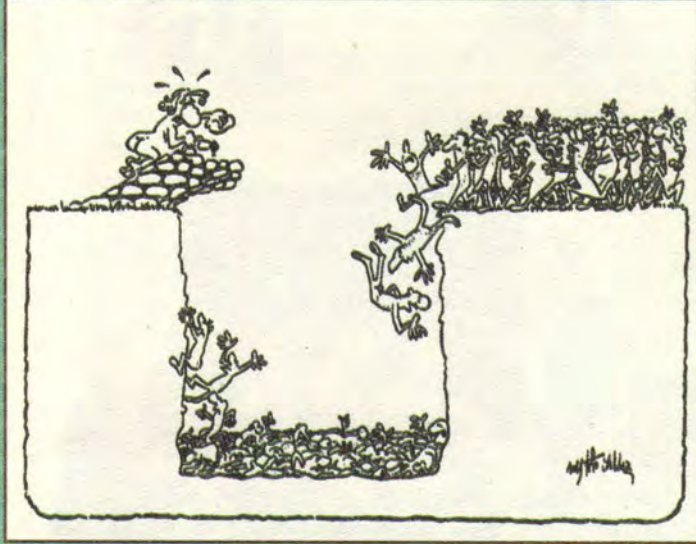
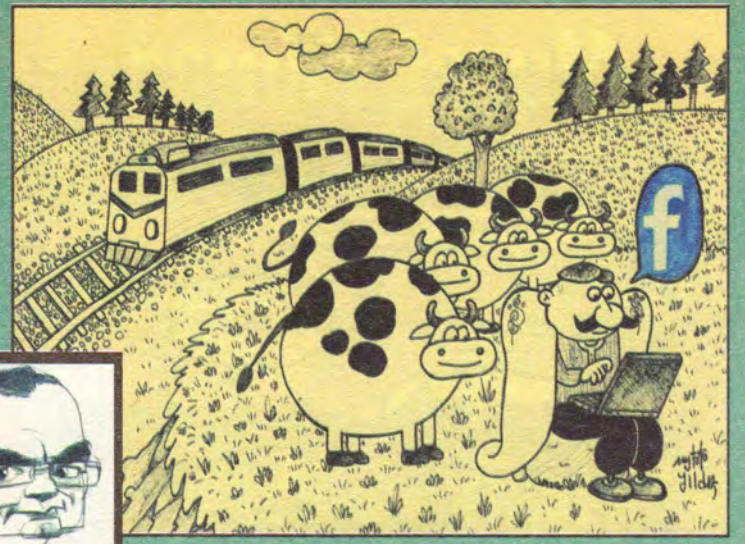
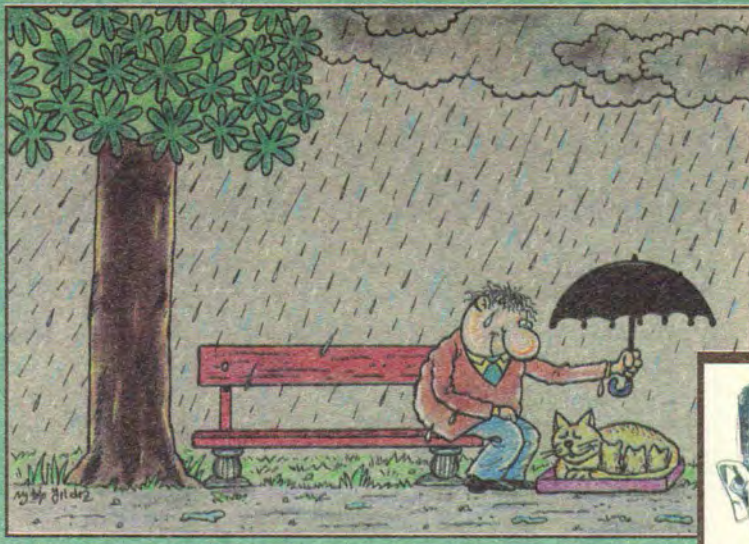

sokak röportajı...

Hayat Etik Fiyaskosu

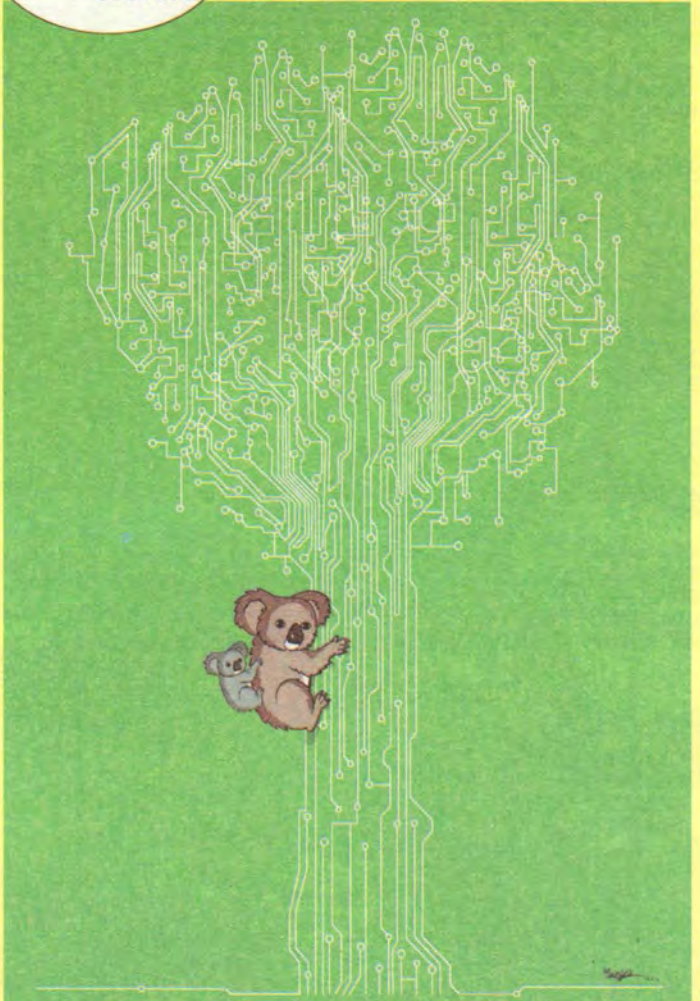
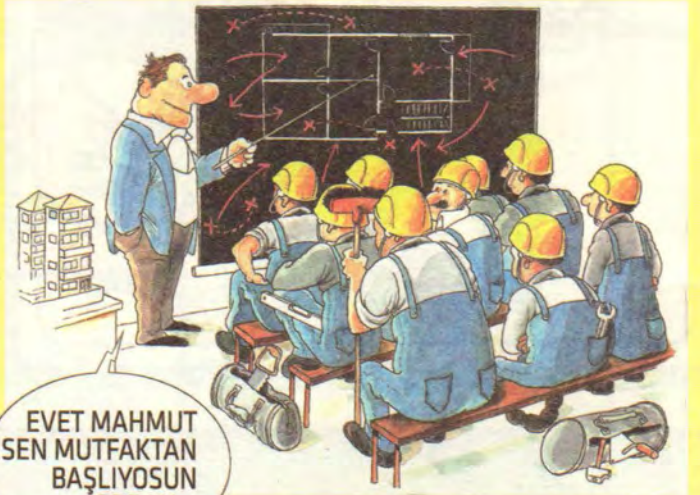
SAİD COŞAR

Murat Yılmaz

ÖMER AĞA

BÜYÜK İKRAMİYEYE KOŞARKEN

Yılbaşına sayılı günler kala iyice heyecanlanmaya başladım. Annem eğer İstanbul'dan kalkıp da Muğla'ya geleceğini haber vermezse ilk defa piyango bileti alacağım. 29 yıldır beklediğim yılbaşını yalnız geçirme isteğim sonunda gerçek olacak. Annemin "Günah!" diye haykırılarından uzak, rahat rahat televizyon karşısında ikramiyenin bana vuruşunu izleyeceğim. Ayağa kalkıp bir iki kafamın üzerinde durduktan sonra iki üç de tabak kırarım. Adettendir nazar kalkar. Parayla ilk işim 37 ekran olan televizyonumu son model televizyonla değiştirmek olacak. Sonra belki de eve koltuk takımı alırım. Tamam, yerde uzanmak rahat da bir yere kadar. Belki de direkt evi satın alırım. Artık nezih bir insan olacağım için 5 lira için ev sahibiyile iki buçuk saat telefonda kavgaya edemem.

Hafta sonu sınıftan arkadaşlarımla sinemaya gitmek için karar alıyoruz. "İyi" diyorum kendi kendime, "daha hafta sonuna var annemler para gönderir" içim huzurla doluyor. Gökhan bugünün hafta sonu olduğunu hatırlatıyor, benim biletleri ısmarlamak için verdiği sözü hatırlatıyor, Gökhan hatırlatıcı oluveriyor. Ki sinemada yememiz gereken malzemeler markette daha ucuzmuş Gökhan iyilik de yapıveriyor. Ben markete bir giriyorum ama nasıl girmek bir piyango bileti beni mest ediyor. Koşup satın alıyorum. Geriye kalan tüm malzemeleri ısmarlıyorum. Hissetmesem piyangoonun bana çıkacağını ısmarlamam, rıza olurum. Çünkü Gökhan kartımın şifresini biliyor.

Ertesi gün olunca biraz da cesaret geliyor bana. Sonuçta ne kaldı ki şunun şurasında zengin olmama. Zaten parası olup da pısrık olan tek zengin gördüm: Ev sahibimiz. Binamızın içinde bulunduğu arsa arazisi karısının rahmetli babasından kalmış. Ben ev sahibimin benden daha şanslı olduğunu düşünsem de bana, "Bu ucuzlukta bir yeri bulduysan oturacaksın. Bu büyük bir şans" diyor ev sahibim. Ben de bu gazı alıp okulun kantinindeki ilk güzel kadını bulup masasına oturuyorum. Anlatacak hiçbir konu bulamıyorum. Gülüyorum. Gülüyor. Bir aşk mı doğuyor ne? Ben tam da böyle düşünürken, güzel kadın bana diyor ki: "Boş yapma kardeşim!". Girişimlerim sonuç verene kadar devam kararı alıyorum. Bir masaya oturuyorum. Yiyen yemiş içen içmiş masada fazlalık olan yalnızca benmişim gibi. Sıkılıyorum, herkes fakir. İshal renk ve kumuk renk saçlı kızlar gelip geçiyor yalnız ben bir kere bunalmışım, ne fark eder ki? Derken, o geliyor. "Nasılsın?", "İyiym oğlum, sen nasılsın Apo?" Ah Mehmet Hocam ah güzel insan üzerine alınıyor sorumu. Hemen uzaklaşıp hedefime yöneliyorum. Yanına gidiyorum ve tanışıyoruz. Nakitim yok, eyvah! Çay ısmarlayayım desem karttan o kadar paraya işlem yapmıyorlar fazla fazla yiyecek alayım desem şimdiden ne bu samimiyet; kararsız kalıyorum. Bahane bulup uzaklaşıyorum. "Benim karnım acıktı sonra görüşelim mi?"

Yarın oluyor. Ben kantinde onu bekliyorum. Mehmet Hoca ve Gökhan beni arıyorlarmış, buluyorlar. "Apo neredesin oğlum? Biz de Gökhan'la dedik ki Apo'yu bulalım da çay içelim oğlum" ben ne diyeyim ki dünya güzeli insanlar beni kısıkanıyor işte. Diye düşünürken sen geliyorsun. Masadan kalkıp yanına geliyorum. Senin ettiğinde laf mı şimdi güzelim, "Allah aşkına bir git ya bir peşimi bırakmadın". Biraz şevkim kırılrsa da ben gerçekleri biliyorum. Huzurluyum.

Büyük ikramiyenin bana çıkacağını ne sen biliyorsun güzelim ne de Gökhan. Annem de duymasa iyi olur.

ABDÜLKADİR GÜRDEMİR

MİSKİN EFRO | EFRAHİM ASLAN UTANMADAN SUNAR...

GREGOR SAMSA, BUNALTICI RÜYALARDAN UYANDIĞI BİR SABAH KENDİNİ FECİ ŞEKİLDE SUSAMIŞ BULDU...

Saadet Demir Yalçın

MÜBERRA

İsmet ÖZAN

Bizim Çocuklardan Yılbaşı Karikatürleri

Lal Derin Çokbankir

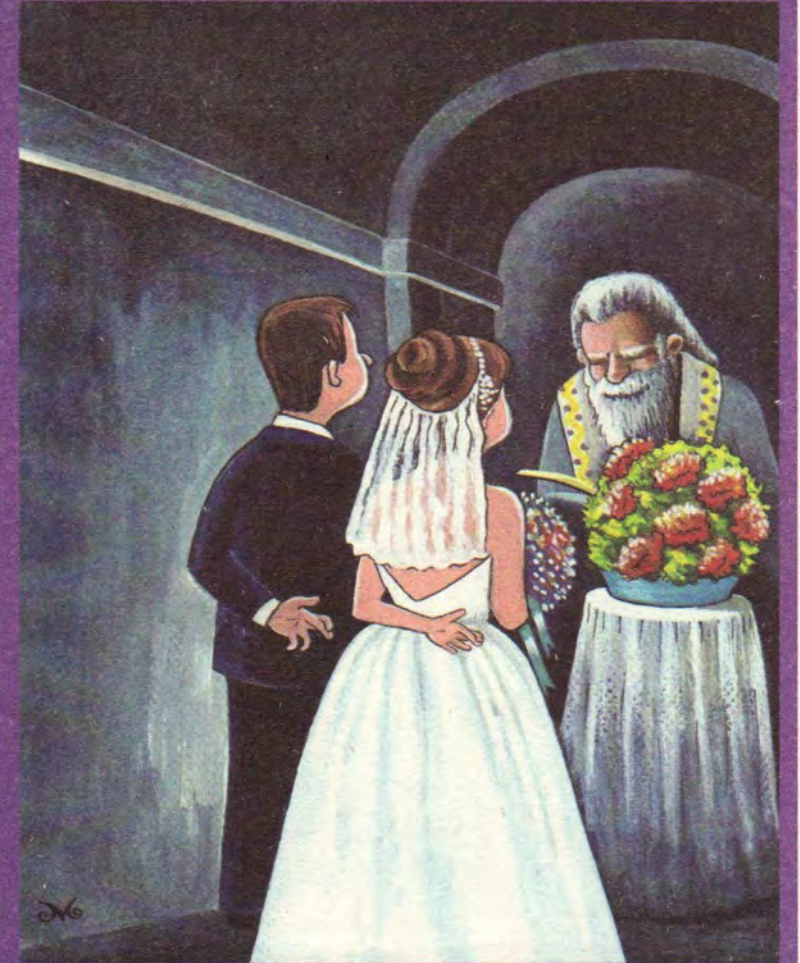
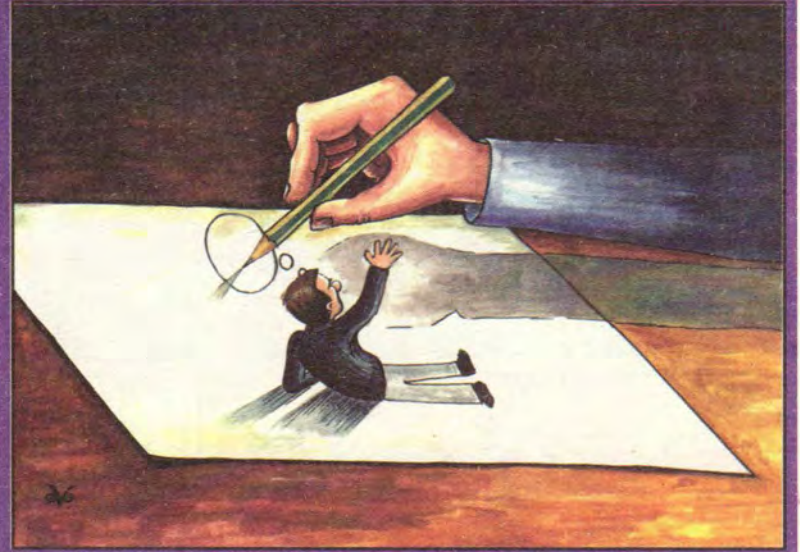
Yağmur Koç

Zeynep Gelici

Irmak Dursun

ŞÜKÜR EKONOMİSİ

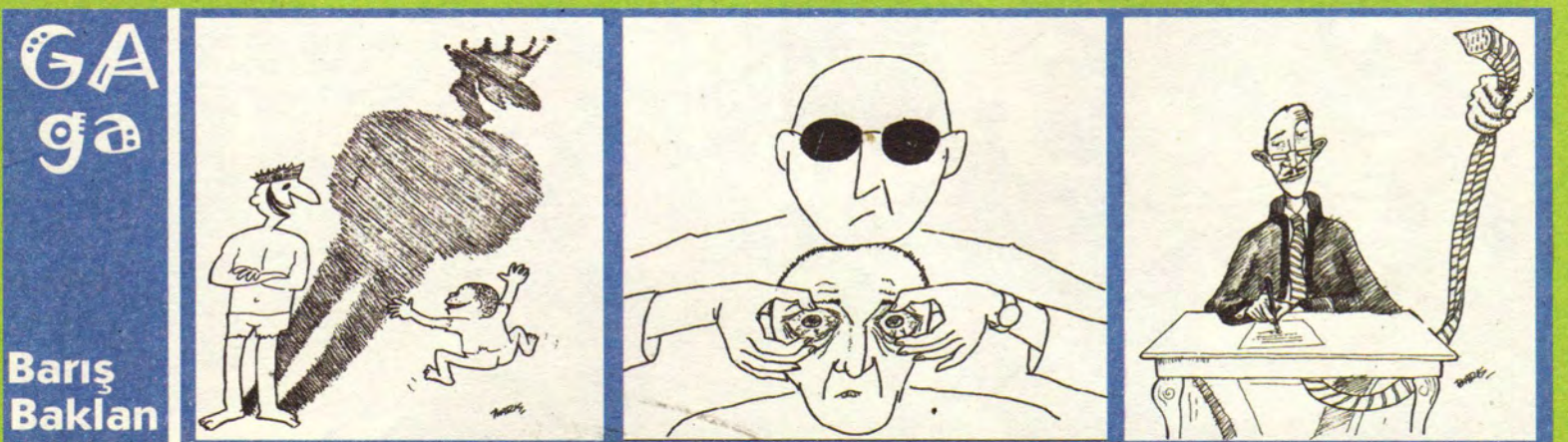
Kimse kusura bakmasın, hiçbir trend sonsuza kadar sürmez. Ekonomik kriz usulca yanımızdan geçti. Vız geldi tırıs gitti. Hadi zıpladık çıkıyoruz krizden. Ekonomi toparlandı ve olumlu sürece girdi. İşsizlik çok, alım gücü yok ama büyüdü. Büyüme rakamları, neremizden büyüdü sorusunu akla getirdi. Çarşı pazarda işler düzeldi, satışlar arttı. Dar gelirli, perişan falan filan değil. ‘Yap-Vatandaş İşlet-Devret’ modelinden herkes memnun. Bundan sonrası iyi olacak inşallah. Her şey tıkırında, aydınlık günler geliyor. Bu yıl, inşallah bütçe açık da vermeyecek. Başka bir yerimizin açığını bize, bütçe açığı diye yutturmak isteyenlere inanmayalım. Yetkililer, ekonomide toparlanma sinyallerinin güçlendiğini söyledi. Uzaydan gelen sinyalleri, doğal olarak önce onlar alıyor. Maliye Bakanlığı çaycısı, “Vatandaş bunu üç vadeye kadar mutlaka hissedecek, telaş yapmayalım” dedi.

“Taşlar hala yerine oturmadı” diyerek, halkın moralini bozanlar var. Taşlar değil, biz oturacağız ağabey... Caddelerde anket yapanlar, “Ekonomi balonu patladı mı?”, “Enflasyon çift haneye atladı mı?”, “Dolar zıpladı mı?” diye soruyor. Sormasınlar, halkın nabzını tutmasınlar. Paniğe gerek yok. Vatandaşın cebindeki delik büyüdüğü için alttan hava alıyor. Coşan ekonomi, Tecavüzcü Coşkun’u hatırlatabilir. Olsun, biz içten içe gururluyuz. Çünkü krizi iyi yönettik, IMF’ye el açmadık. Yatırımlar ile büyüyor. Henüz bıyıkları çıkmamış çocuklarımız iş adamı oldu. Dolar beklentiyi aşmış olabilir. Dolar, dolarsa dolar; dolmazsa zaten bizim değildir. Biz doların düşmesini değil, doların düşme ihtimalini seviyoruz. Artık ekonomide hiç sorun yokmuş havasına girebiliriz.

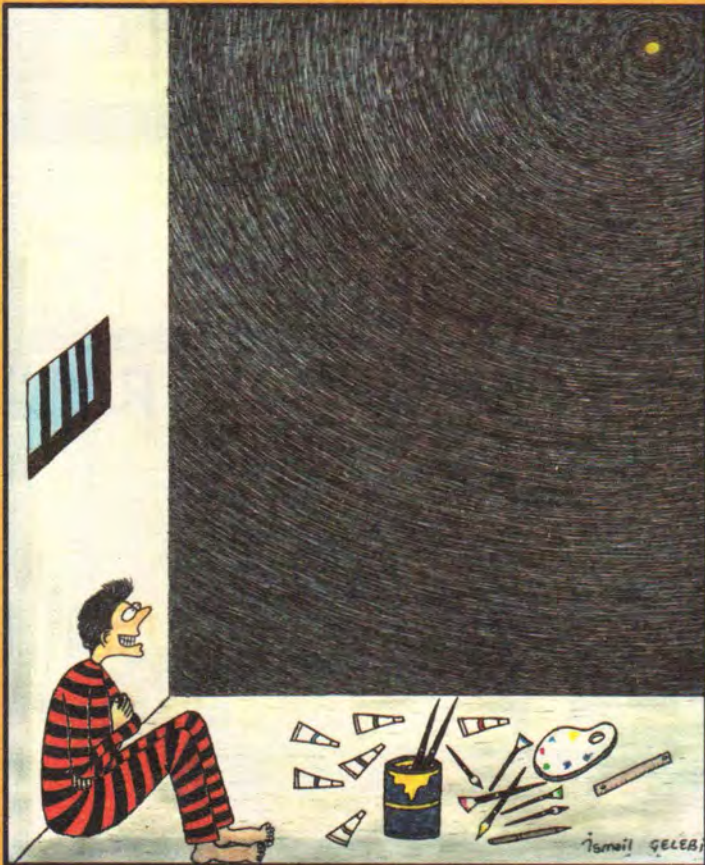
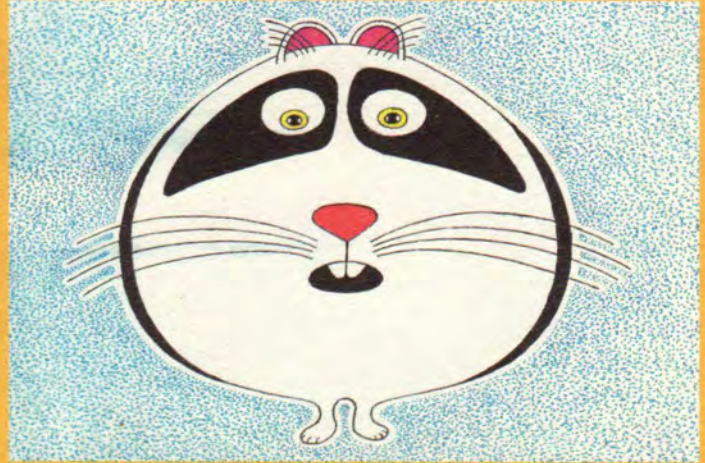
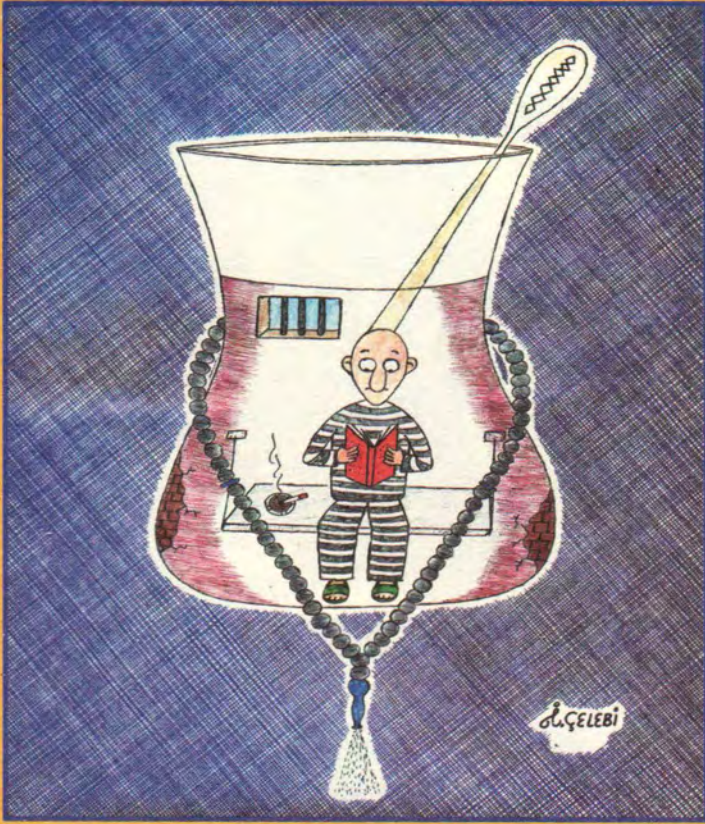
Ekonomi, otomatik pilotta. Pilot nerede bilmiyoruz. Çarklar dönmeye başladı. Bir “Oh” çektik. Artık oflamak yok, üflemek var. Yavaş işleyen çarklara doğru üfleyelim. TÜFE ve ÜFE’ye haddini bildirelim. Hayal etmeden hiçbir şey olmaz. Hayal de büyük olmalı. Kamu sektöründe, ‘Esnek Çalışma Modeli’ne geçilince daha iyi olacak. Çalışanlar çok esnek olacağı için düştü mü hemen kalkacak, gerekirse yay gibi fırlayacak. Hatta canı isteyen, amirlerine “Sen kim oluyorsun?” bağırarak. Açıklamalara göre; nakliye sektöründeki durgunluk nedeniyle, krizden sadece kamyon sanayi etkilenmiş. Oysa tayı ve sürgünlerle bu sektöre canlılık getirilebilir. İşsizler ordusundan oluşturulacak kolbastı ekipleri, ülkemizin dört bir yanına dağılarak ekonomik açılım yapabilir. İşsizlik var, diyenler halt etmesin. İşsizlik, aslında arşa çıkmış, inmiyor. Bu yüzden vatandaşın zihni ve gözleri hep havada. Milletçe, krizin etkilerini daha az hissediyoruz. Önemli olan sabırlı olmak ve büzüşmelerin de genişleme kadar doğal olduğunu bilmektir.

Çok şükür, hiçbir şey hissetmiyoruz. Ancak yeni yılda faaliyete geçeceğiz. İşletme sermayesi ve maliyet optimizasyonu projelerini proaktif olarak uygulayacağız. Şükredelim halimize; nasıl olsa kırmızı donumuz olur, AB’ne girdiğimizde...

Ahmet Zeki Yeşil

İSMAİL ÇELEBİ

Murat Asın

FOTO-KATÜR

KONAK MEYDANINDAN BEYAZ ATLI GEÇİYOR

YENİ YILA UMUTLA GİRMEK

24 OCAK 1993- VURULDUK EY HALKIM...

fevzi egüz

GEZGİN

ÇOCUK

KALEM

+TRAŞ

HÜSEYİN HALDUN ÇİVLEZ

Yazan:
L.N.
TOLSTOY

pahalı geldi

Çizen:
NİYAZI
YOLTAŞ

FRANSA İLE İTALYA ARASINA
SIKIŞMIŞ 7000 NÜFUSLU MİNİCİK
BİR KRALLIK VARDIR.

CİNAYETİ
YAZIYOR!

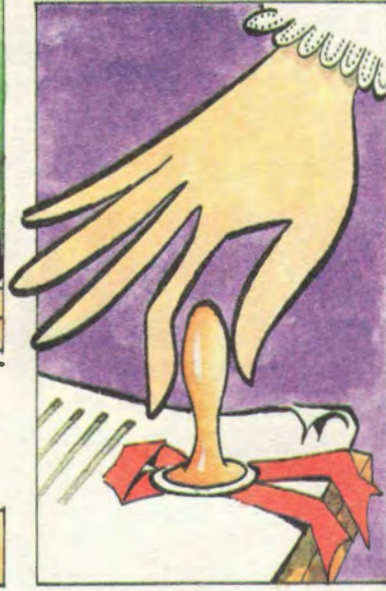
GÜNÜN BİRİNDE BU
MİNİCİK ÜLKEDE BİR
CİNAYET İŞLENDİ. BİR
SANIK YAKALANIP
YARGIÇ KARŞISINA
ÇIKARTILDI.

MİNİMINNACIK ÜLKE
NİN KRALI DA MAH-
KEME KARARINI
ONAYLADI.

CİNAYET SUÇU SABİT
GÖRÜLEN SANIK,
ÖLÜM CEZASINA
ÇARPTIRILMIŞTIR.

FAKAT YÜCE
KRALIMIZ, ÜL-
KEDE SUÇLU-
NUN KAFASINI
KESECEK NE
BİR GİYOTİN
NE DE CELLÂT
VAR...

PEKİ O HALDE
NE YAPACA-
ĞIZ?

MEKTUP YAZIP
FRANSIZLAR-
DAN ALALIM...

FRANSIZLARA
MEKTUP YA-
ZILDI, BİR
HAFTA SONRA
DA CEVAP
GELDİ...

...hay hay
yollayalım.
Fakat bu
işin masrafı
16.000 Frank
tutar.

H. d. Lenz

16.000 FRANK ÇOK
PARA. KİŞİ BAŞINA
2 FRANKTAN FAZ-
LA TUTUYOR. YENİ
BİR VERGİ KOYSAK
AĞIR GELİR, BELKİ
DE ÜLKEDE AYAK-
LANMA ÇIKAR...

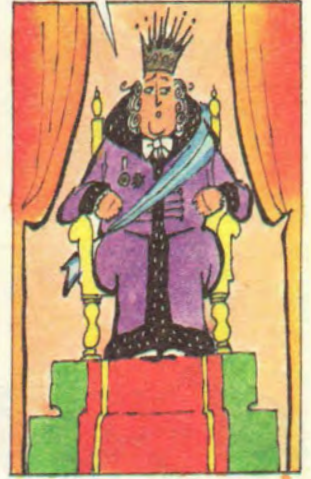
BAŞKA BİR ÇARE
BULUN...

BİR DE İTALYA KRALINA
YAZIP ONDAN
İSTEYELİM...

BU KEZ İTAL-
YAYA YAZDI -
LAR.ÇOK GEÇ-
MEDEN ORA -
DAN DA
CEVAP
GELDİ.

ÇOK PARA...
NEREDEN BU -
LALIM 12.000
FRANGI?ÜSTE-
LİK BU MENDE-
BUR HERİF
İÇİN DEĞMEZ
DE...

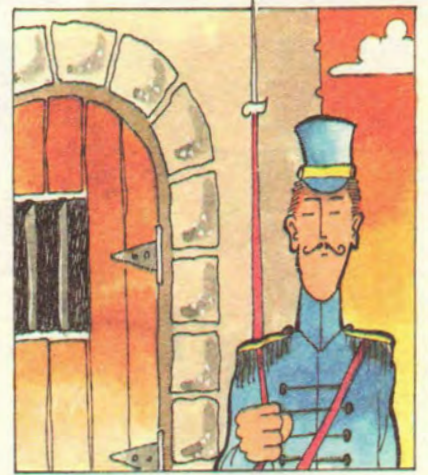

PEKİ, 60 KİŞİLİK
KOSKOÇA ORDUMU -
ZUN İÇİNDE ŞU ADA-
MIN KAFASINI KESE-
CEK KİMSE YOK MU?

YOK EFENDİMİZ,
BİZ BÖYLE BİR
ŞEY ÖĞRENME-
DİK DİYORLAR...

ÖYLEYSE ÖLÜM
ÇEZASINI
ÖMÜR BOYU
HAPSE
ÇEVİRİN...

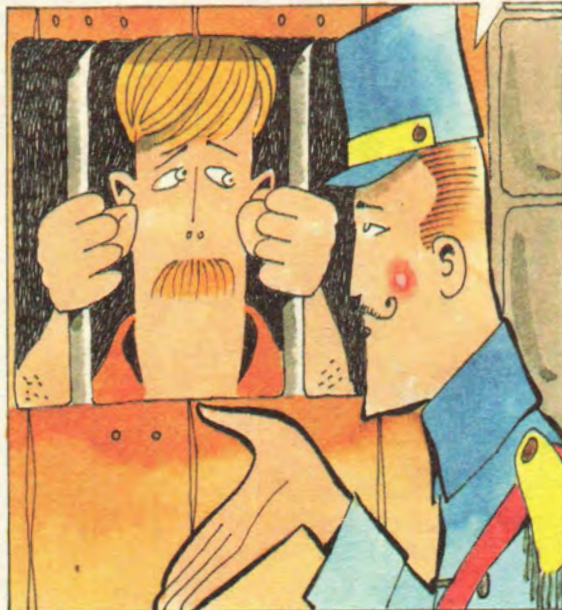

KRALIN EMRİ ÜZERİ-
NE ARAYIP TARAYIP
SUÇLUYU SOKACAK
BİR YER BULDULAR.
KAPISINA DA BİR NÖ-
BETÇİ DİKTİLER.

SU TÜFEĞİME GÖZ KULAK
OL DA, MUTFAĞA GİDİP SANA
YEMEK ALAYIM...

NÖBETÇİ
HEM NÖBET
TUTUYOR,
HEM DE
GÜNDE ÜÇ
KEZ SARAY
MUTFAĞINA
GİDİP SUÇ-
LUYA YE-
MEK TAŞI-
YORDU.

ADAM BÖYLECE BİR YIL HAPİS-
TE KALDI. YIL SONUNDA KRAL
BİR DE BAKTI Kİ...

AMAN TANRIM; NÖBETÇİ, YEMEK
DERKEN ADAMA YAPILAN MAS-
RAF 600 FRANGI BULMUŞ... HE-
RİF DAHA ÇOK GENÇ, BELKİ 50
YIL DAHA YAŞAR. KAÇA PATLAYA-
CAĞINI GEL DE HESAPLA...

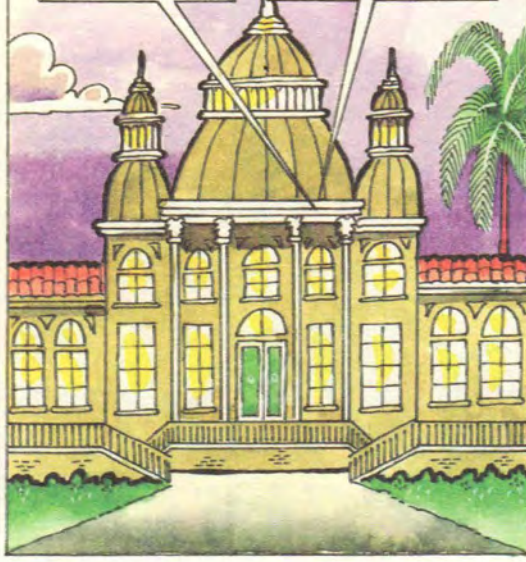
DEVAMI ARKA
SAYFALARDA

BUGÜNDEN İTİBA-
REN KAPISINDAKİ
NÖBETÇİYİ KALDIRIN!

YA
KAÇARSA?

KAÇSIN,
MASRAFTAN
KURTULURUZ.

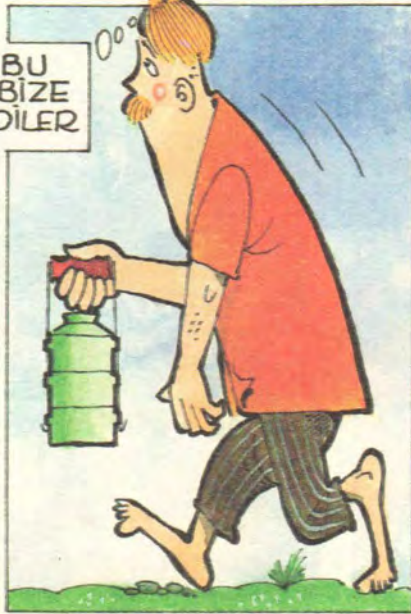
O GÜNDEN SONRA NÖBETÇİYİ
KALDIRDILAR. AMA HÜKÜMLÜ
BAKTI Kİ KAPIDA NÖBETÇİ YOK...

YEMEK ZAMANI GELİNCE HÜCRESİNDEN
ÇIKIP SARAY MUTFAĞINA GİTTİ, YEMEĞİNİ
ALIP YERİNE DÖNDÜ VE KENDİŞİNİ KÜTLEDİ.

İYİ BE, BU
İŞİ DE BİZE
YÜKLEDİLER

BU İŞ BİR HAFTA, İKİ HAFTA, ÜÇ HAF-
TA BÖYLE DEVAM ETTİ...

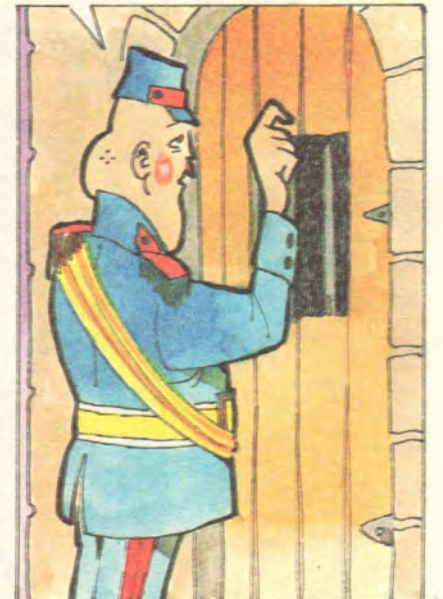
NEDEN KAÇMIYORSUN
BE ADAM, KAÇSANA...

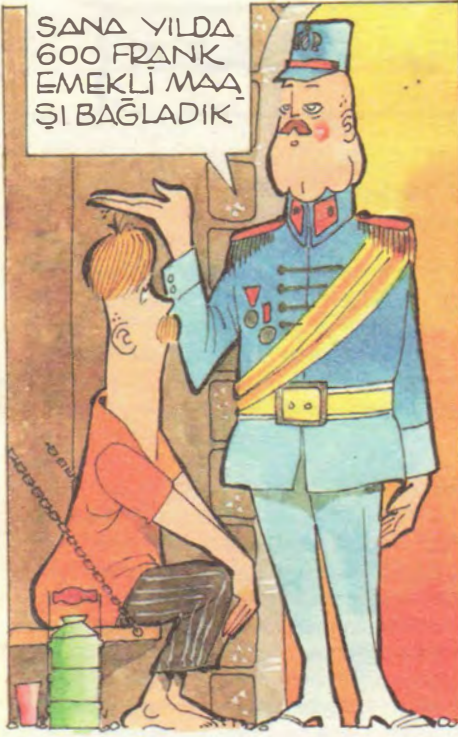

HERİF GİTMİYOR
NE YAPSAK
ACABA?

HEY ARKADAŞ
BURAYA BAK!

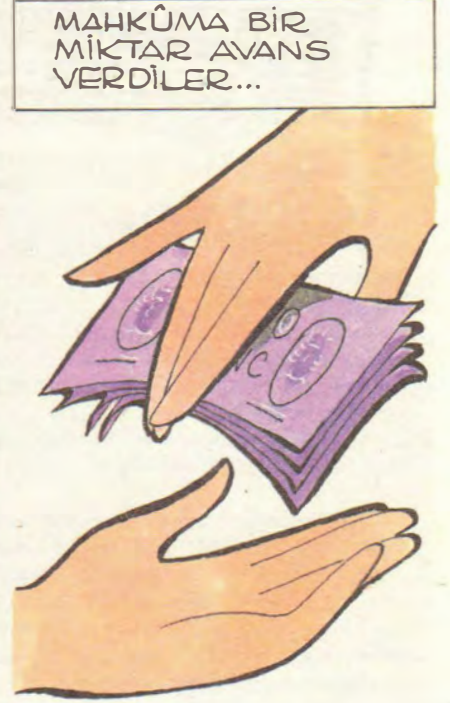

SANA YILDA
600 FRANK
EMEKLİ MAA-
ŞI BAĞLADIK

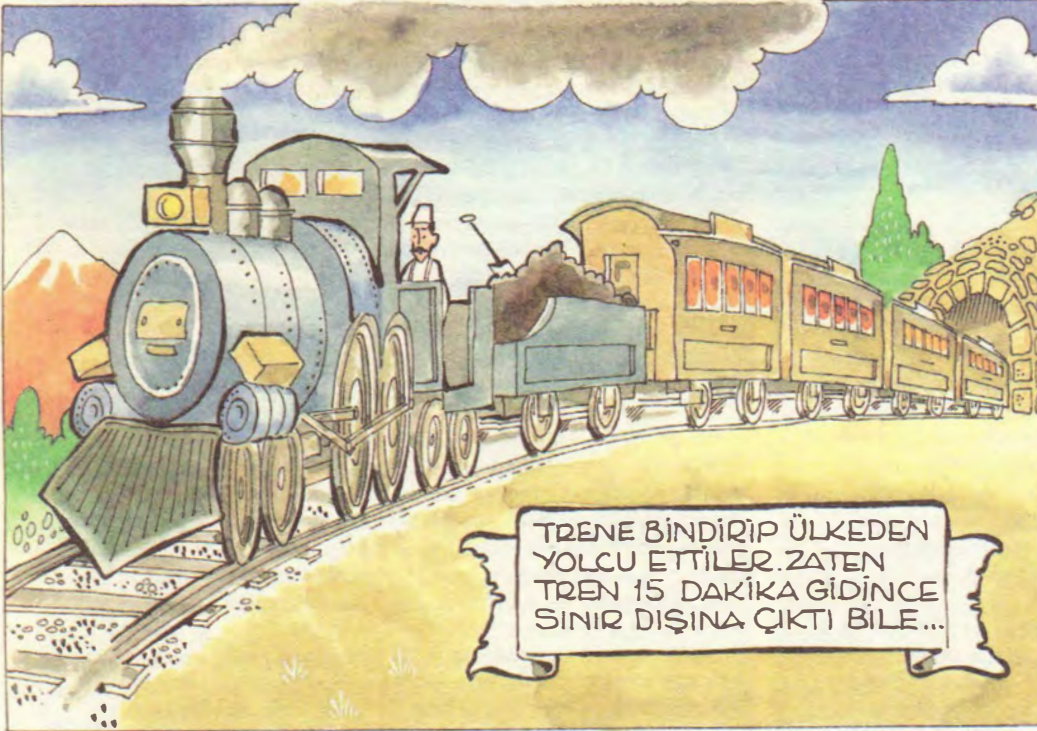

ARTIK ÇIK GİT
BURADAN...

EH, BU PARAYI NAMUS-
LUCA ÖDERSENİZ
GİDERİM...

MAHKÛMA BİR
MİKTAR AVANS
VERDİLER...

TRENE BİNDİRİP ÜLKEDEN
YOLCU ETTİLER. ZATEN
TREN 15 DAKİKA GİDİNCE
SINIR DIŞINA ÇIKTI BİLE...

ADAM BU YENİ YERDE
ARAYIP TARAYIP KÜÇÜK
BİR TOPRAK PARÇASI
SATIN ALDI...

ŞİMDİ BU TOPRAĞI İŞLEYİP
GEÇİNİP GİDİYOR...

BELLİ ZAMANLARDA DA ÜL-
KESİNE UĞRAYIP EMEKLİ
AYLIĞINI ALIYOR...

NİYAZI
YOLTAŞ

son

Gazanfer (Sıradan bir gün hikâyesi)

"... inanabiliyor musun tekerlekler bile ısınmıştı. İstedğim de tam olarak buydu. Çok hızlıydım. Köşeye yaklaştığımı ve dönebilmek için yavaşlamam gerektiğini biliyordum ama nedense o son köşeyi tam gaz dönüp, tekerleklerin ısınıp daha da arttırmak istiyordum. Arkamda iplik tozlarından bir bulut oluşmuştu. Bu toz bulutu, perdenin yetişemediği pencere kenarından içeriye tüm haklı şımarıklığıyla giren güneş ışığında daha da belirginleşiyordu. Tozlar, bu eni-boyu belli ışık demetinin içinden birer manken gibi geçip, üç saniyelik ölümlü olup sonra gözden kayboluyorlardı. Bu ölümlü-ünsüz toz zerrecikleri nedeniyle nezle olduğumu bile hatırlıyorum..." dedi Soner heyecanlı.

Hikâyesini anlatırken; küçük çipil gözleri, 90'larda beğenilen ancak son yıllarda vefâsızca küçük düşürülmüş bir taklit sanatçısının gözleri gibi açılmış, iri ve yakışsız dudaklarına tükürükler saçılmış hâlde soluklandı. Sanki telefonun diğer ucunda sessizliğini koruyan kişiye anlattığı hikâyesini tekrar yaşıyor gibiydi. Birkaç saniyelik ölümlü heyecanını kaybetmeden ama konuşmasına ara vererek sessizliğe, anlamlı olduğunu düşündüğü bir sessizlikle karşılık verdi. Bu sessiz karşılığı uzatması hâlinde ne yapılacağını bilmediği için daha düz tonda bir sesle bu sıkıcı saniyeleri bozan 'o kişi' olmak zorunda kaldı ve...

Sanki dört sene önce, o kahverengi sonbahar akşamüstünde olduğu gibi; uçları nemli ve çeperi yosunlu bir sopanın ucuyla, kuru yaprakların üzerinde -tüm önceden yaşamışlığıyla- yatan, henüz ne tür bir hayvan olduğunu tanımlayamadığı kırçıl tüylü bir hayvanın, ölü mü yoksa yaşıyor mu olduğunu kontrol etmek için dürttüğünde hissettiği duygulara benzer bir hisle "Alo" dedi...

Karşıdan ses gelmeyince, hızla telefonunun hâlâ arama ekranında olup olmadığını kontrol etti ve el değiştirerek telefonu tekrar kulağına dayadı. Telefonun kendiliğinden yaniveren ışığı yardımıyla, az önce dakikalarca konuştuğu esnada telefonu dayadığı sol kulağının sağ kulağına göre daha kırmızı olduğu fark edilebiliyordu. Telefonun ışığı sanki; ortama uyum sağlamış ve kısa süreliğine de olsa benzer ruh hâlinde buluşmuş bir kalabalığa rahatsızlık vermek istemeden, o kalabalığı terk etmek zorunda kalmış bir ihtiyarın sergilediği nezaketi andırarak yavaşça söndü. Çok geçmeden telefonun diğer ucundan; "...fenmhh" benzeri bir ses geldi. Soner, hikâyesini anlatırkenki heyecanını aynı seviyede beş-on saniyedir tutuyordu ve efendim olarak tahmin ettiği bu sesin ardından heyecanının seviyesinin azalmasına izin vermeden dakikalardır anlattığı hikâyesinden bağımsız bir cümle kurdu...

"Berna dinliyorsan ara sıra ses çıkar ama..." dedi ve hikâyesine devam etti; "Köşedeki sandık desenini görür görmez direksiyonu tam sola kırmalıydım. Hızımı daha da arttırdım. Dizlerimin sürtünmeden dolayı kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Ve işte sandık deseni de nihâyet sol yanda görünmüştü. Tekerleklerdeki sıcaklığı artık sağ elimde bile hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım, dişlerimi sıktım ve direksiyonu tam sola çevirdim. Minik toz bulutu daha da yoğunlaşmıştı ve daha ağır olan toz zerrecikleri sanki bir şey unutmışlar gibi birden geriye dönerek, yükselen toz zerreciklerinden ayrılıyorlardı. Dönerken sağ tekerlekler kenar deseninin dışına çıktı. Arabanın tamamen kontrolden çıkmasını önlemek için baskıyı biraz artırdım. Bu, daha çok toz ve ısı demekti. Nihayet son dönemeci de dönmüştüm ve soluk soluğa kalmıştım. Nevarki daha hızımı kesememişim ki bir mandalınanın yukarıdan üzerime doğru yuvarlandığını fark ettim. Direksiyonu ani bir refleksle sağa kırdım. Sağ tekerlekler halının kenarından aşağıya kayınca çok sert bir takla attı..."

- "Alo Berna" diye seslendi Soner tekrar, karşıdan uzun süre ses gelmediğini fark edince.

- "Dinliyorum" dedi Berna düzgün bir Türkçeyle ve sanki birçok cümlelerin yerine geçmesini umar gibi burnundan uzun bir soluk verdi.

Berna'nın, nefesini bu şekilde vermiş olması Soner'in hoşuna gitmedi ve çocukken -Gürel- marka tenke arabasıyla halıda oynarkenki hikâyesini anlatmaya devam etme isteğini dizginledi. Oysa hikâyeyi Berna'nın da aynı heyecanla dinliyor olduğunu düşünüyordu. Zaten ona bu hikâyeyi bu yüzden anlatıyordu ama Berna'nın telefondaki bu son uzun nefesi sanki gelmekte olan yeni ve soğuk bir hikâyenin habercisi gibiydi...

İkisi de kısa bir süre sessiz kaldı. Bu kısa sürede; Berna, Soner'in bir şeyleri anlamasını ve konuyu açmasını diledi. Sonerse hikâyesinin bu şekilde yarım kalmasına üzülmüştü ama biliyordu ki Berna'nın

-kapağı sertçe çaldıktan sonra kıpırdamadan bekleyen iri bir adam gibi duran- hikâyesi daha gerçek olacaktı. Bu yüzden soğuktu ve soğuk hikâyeler her zaman öncelikli olmak zorundaydı.

Soner, Berna'ya o vicdânı sarsan buruk âni yaşatmak istercesine sessizliğini korudu. Berna, bu soğuk nezaketi karşılıksız bırakmaması gerektiğini anladı ve sanki az önce tatlı bir çocukluk hikâyesi anlatılmıyormuşçasına ciddi bir ses tonuyla, kendisine âit olacak bu yeni, gerçek ve soğuk hikâyenin başlığı; mahalle aralarında patates satan seyyar satıcının ucuz megafonundan çıkan ses tonuna benzer bir tonda ahizeden duyuldu,

- "Soner! Ayrılmak istiyorum"

Uzun susmalardan ibaret olacak dakikalar böylece başlamış oldu. Berna, başlığı atan taraf olarak daha hazırlıklı olmalıydı çünkü gündelik hayata bu tür konular böylesi sığ bir başlıkla verilmek zorundaydı. Nevarki bu zorunlu ve sıradan başlıkla, karşı tarafın hafızasında çokça hazır cümle belirmesi işten bile değildi. Sonerse beklenen bu hazır-kalıp cümlelerin kuklası olmaya niyetli değildi. Aslında yakın zamanda Berna'nın bu soğuk başlığı atacağını biliyordu ve kendisinin buna hazırlıklı olduğunu düşünüyordu. Oysa sahne düşündüğü gibi olmamıştı. Bu sahnenin; yeterince sevimli bir anda, oldukça acımasız bir ses tonuyla başlayabileceğini tahmin etmemişti. Bu yüzden gerçekten söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti ve -çitanın sendeletip düşürdüğü ve henüz yırtıcı darbeyi almamış olan bir ceylan gibi- kalakaldı.

"Soner! Bir şey söylemeyecek misin?" Diyerek ikinci hamleyle büyük riski üstlendi Berna. Soner sakince devam etti;

"Sağ tekerlekler halının kenarından aşağıya kayınca sert bir takla attım. Dev mandalina hemen arabanın yanı başına yüksek bir sesle düştü. Tekerleklerden dumanlar çıkıyordu. Arabada sıkışıp kalmıştım. Güçlükle nefes alı..."

- "Soner! Sana diyorum. Ayrılmak istiyorum" diye sesini yükseltti Berna.

Soner; ayrılmak istediğini söyleyen birisine karşılık olarak "neden?" diye sorulabileceğini tahmin ediyor ve kızın kendiliğinden nedenlere girmesini bekliyordu. Bunu anlaması için de anlamsız konuşmalar yapıyordu. Bazı sorular kendi içerisinde karşı taraf adına "Neden?" sorusunu da zaten barındırıyordu bu yüzden neden diye sormayacaktı çünkü o bunu bekliyordu ve cevabı önceden kusursuzca hazırlamıştı. Ona, beklemediği ve tasarlamadığı şekilde tavır sergileyecekti ki; Berna, ilerleyen dakikalarda yeni ve o an kurmak zorunda kalacağı cümleleri kurmak zorunda kalsın. Bu sinsice görünebilirdi ama Soner öyle sanıyordu ki yıkmayı tasarlamış birisi her durumda yeni cümleler kurabiliyordu. İşte bu, başlığı atan kişinin ne kadar samimi ve haklı olabileceğine dair bir sinamaydı belki de... Ve Berna, Soner'in beklediği -doğaçlama konuşmalar- diyarının kapısından içeriye itilmiş oldu.

- "Soner, sana son kez sevgilim diyorum. Ayrılmak istiyorum diyorum. Hiç mi merak etmiyorsun! Nasıl bu kadar duygusuz olabilirsiniz? Sen böyle yapınca; 'acaba geç mi kalmışım ayrılmakta' diye düşünüyorum. Çocuk gibisin Soner çocuk! İsteklerin, amaçların, heveslerin, hedeflerin çocukça. Anlıyor musun çocukça. Sana çok kırgınım ve kızgınım Soner anlıyor musun!"

Soner, Berna'nın son cümlelerinde sarf ettiği -heveslerin, hedeflerin- ve kızgınım-kırgınım ikilemelerindeki ikinci kelimelerin sırf bir önceki kelimelerle uyaklı olduğu için ezbere kullandığını biliyordu. Çünkü onu ve dolayısıyla ona benzer kadınları tanımak için tam beş senesi olmuştu. Geçen süreçte öğrendiği şeylerden birisi de az önce sıraladığı gibi hızlıca veya şikâyet edercesine konuştuğunda, kelimelerin ağzından boncuk gibi dökülüyor olmasıydı. Yazık ki çoğu sözcüğü de düşünmeye fırsatı olmadan ezbere sarf ediyordu ve uyaklı sözcükler tuzağına çok çabuk düşüyordu. Ama şimdi böyle şeyleri düşünmenin sırası değildi belki de... Berna, uzun süre düşünerek konuşmayı sevmiyordu. Bunu denemiyor değildi fakat daha çok hislerinin kırılganlığıyla yol almaya meyilliydi. Soner onu tanıdığı için bu tür konuşmalarda kendisini sanki körlük oynuyormuş gibi hissediyordu. Berna, buzun üstünde hızla hedefe yaklaştırılmaya çalışılan granit taş oluyordu ve Soner de fırçayla ona yön vererek yuvasına oturtmaya çalışan sporcu gibiydi. Hâl böyle olunca, yorulan kişi Soner, hızlı ve sonu belirsiz olan kişi de Berna oluyordu.

- "Müziği kapat" dedi Soner usulca, susulan bir zaman aralığında. Kendisi de Bema'nın başlığını attığı bu yeni hikâyeye daha hızlı uyum sağlayabilmek umuduyla evin bir diğer odasına geçiverdi.

Soner karşındaki fon sesinde Jehan Barbur'un bir parçasını duyuyordu; "Sen gel/ Yine benimle beraber/ İki deniz kıyısı öpüşmeler/ Bu bekçiler bizi tükettiler" diyordu Bülent Ortaçgil edâsıyla. Bema'nın regl olmasına yaklaşık 13 gün vardı. Bu şarkı da neyin nesiydi. Beyninde rahatsız edici ekşi bir çelişki yaşadı. Müziği kapatmasını sağlayarak, kızı ılık duygular çorbasından çıkartıp buz gibi tezgâha koymak niyetindeydi. Böylelikle belki de Bema'nın kendi kendisini imha edişini izleme imkânı olacaktı. Müzik kapanmadı, telefon kapandı.

Geçen kış aylarından birinde, mevsime göre ılık sayılabilecek bir gecede; Soner, Bema ve sık buluştukları fakat beklendiği kadar samimi olamadıkları arkadaşlarıyla yine o çok sevmedikleri ama alıştıkları mekânda buluşmuş, çakır keyif sohbet ediyorlardı. Masanın hesabı, Amerikan filmlerindekine göre, sohbetin tadını kaçırmaya meyledecek kadar çabuk kabarmıştı. Bu da bu coğrafyanın gizli anksiyetesi idi. Bu coğrafyada bir şeyleri ucuz atlatamazdınız. Olsa olsa pahalı atlatırdınız... Sohbetin doyumsuz ve en acıkıcı anlarından birinde Soner; ancak müzikle uzun süre alakalı olmuş fakat fazla ileri gidememiş birinin konuşmayı seveceği bir sohbet konusunu yuvarlanmaya başlayan cümleleriyle masaya akıtmıştı;

"Ya siz kadınların da olmazza olmaz şarkıcıları var. O şarkıcılara tek bir cinssiyetin dengezi bir şekilde ilgi gistemesi bence o saantçılarının..."

Birasından bir yudum daha aldı ve devam etti;

"...o saanaççıların insanların kafalarında kafeslere hapsolmassna neden oluyor..."

Masadakiler, zaten konuşulan konuya uygun olan bu cümleleri merakla ve ilgiyle dinliyorlardı.

Soner böyle gecelerde bir kere konuşmaya başlayınca genellikle uzun ve ilgi çekici konuşurdu. Yarım saatliğine masanın ilgi odağı olur ve sonra bu göz önünde olma hâlinde rahatsızlık duyup birden geri çekilirdi. Bunu en iyi Bema biliyordu.

Soner, masadakilerin pür dikkat kesildiklerini görünce yine ortamdan uzaklaşma isteğini duydu ve cümlelerini uzatmak istemeyerek kestirip attı:

"Bema da mesela, regl olcağ günlerde Jeylan Ersem, Jahan Barur gibi sanaşçıları dinler durur"

Bema o gün Soner'e karşı hissedeceği soğuklukların ilkinin yaşadığını bilmiyordu. Bundan sonra hissedeceği soğuklukların konuları farklı farklı olacaktı ama devam edecekti.

O gece eve döndüklerinde Bema hiçbir şey söylemeden iyi geceler demiş ve uyumuştur. Henüz birbirlerine olan saygılarını yitirmediklerinden, Bema konuyu sabah, sağlıklı ruh hâliyle konuşmayı tercih ederek biricik sevgilisi Soner'in saygınlığını sarsmamıştı.

Sabah olduğunda Bema, konuyu sabaha bırakmış olmanın ne kadar doğru bir karar olduğunu fark etmişti. Soner de kendisi de anlık duygulardan sıyrılmışlar ve tartışma çıkmadan konuyu kapatabilmişlerdi. Soner, geçen gece anlatmak istediğinin, Bema'nın anladığı gibi olmadığını, kendisinin de alkölün etkisiyle uzun cümlelerden kaçındığı için aklından geçenleri doğru dürüst anlatamadığını ve sıradan bir sohbet konusu olduğunu düşündüğünü anlatmıştı. Aslında kadın-erkek ayrımını aklından geçirmediğini, aynı konu için erkeklerden de örnekler gösterebileceğini ve konuyu o şekilde de anlatabileceğini söylemişti.

Bema, bu açıklamaların ardından ufak şirinlikler yaparak; "o zaman şimdi tek bir cümleyle açıkla bana ki affedeyim seni çapçık" demiş ve elindeki patates kızartmasının ucundan ısırarak Soner'in dizine oturmuştu. Soner de yüzüne, esmer erkeklerle yakışabileceği düşündürülmüş hafif şapşal bir ifade ile şunları söylemişti; "Ya bebeğim şimdi o kafada değişim ama demek istediğim şuydu; sanat, sanatseviciler tarafından bilinçsizce kutuplaştırılıp, kafesler içine sokularak çirkinleştiriliyor. Bundan sanatçılar da nasibini alıyorlar tabii. Bu yanlış bir şey değil mi ama bebeğim söylesene..."

Bema, Soner'in dizinden kalkıp dans eder gibi kendi etrafında bir tur atmış ve kahlkaha atarak "O zaman sanat, sanat içindir" diyerek dans eder gibi banyoya yürüyüp konuyu kestirip atmıştı.

Kış geceleri nedense akılda daha kalıcı izler bırakıyordu.

Telefonun kısa bir gurur süresinin ardından tekrar çalmasını beklerken Bema'nın gözleri yaşlıydı. Bu gurur süresi öyle değişmişti ki, bir dakikayla bir ay arasında sürebiliyordu. İlk gurur süresinin kısa olacağını tahmin ediyordu. Belki daha farklı ve doğru düşünebilirim inancıyla, fazlaca bohemleştirdiği odasından salona geçmek istedi. Koridorda ilerlerken boy aynasından kısa bir süre kendi yaşlı gözlerini, onlara kusursuz eşlik eden kızarmış bumunu ve pembe kısa şortundan pırsas gibi fişkırmış beyaz bacaklarını izledi. Koridordan her geçişinde istemeden de olsa kendisini izlemeyen edemiyordu. Bu seferki yaşlı gözler ve kırmızı burun daha da hoşuna gitmişti. Birazdan yine geçecek ve bu halini yine izleyecekti.

Salonda bulunan tekli koltuğa yanlamasına oturup, sırtını koltuğun bir kenarına yasladı, bacaklarını da diğer kenarının üzerinden aşırıttı. Başını sola eğerek koltuğa yasladı. Bumunun kırmızılığını hafif de olsa yan gözle hissedebiliyordu. Bumunu çekti, sağ el parmaklarının tersiyle burun ucunu havaya kaldırıp indirdi. Sağ ilerdeki aynadan vitrin camına yansıyan görüntüsünü görebiliyordu. Kendisini iki kez yansımadan sonra bir başkasıymış gibi yandan görmek hoşuna gidiyordu. Biraz kırıdayarak nasıl görüldüğünü izledi. Bu sırada iç gıcıklayan mesaj sesini işitti. Bumunu tekrar çekti ve aynı el hareketiyle burun ucunu kaldırıp indirirken telefonuna baktı. Ekranda, onu önceleri çok heyecanlandıran WhatsApp mesajı ikonunu gördü. Okuyabildiği kadarını okuyup, öylece bırakmak için sağ yüzük parmağıyla gösterge barını indirdi. Gözyaşı ve burun yağı ile sıvanmış parmağı, ekranda parlak bir iz bıraktı. İzi silmek için sağ bacağının baldır kısmına telefon ekranını dayayıp bir kaç defa bastırarak ileri geri silme hareketi yaptı. Ekran tertemiz olmuştu. Artık kapalı ekrandaki siyah yüzeyde kendisini kusursuzca görebiliyordu. Çene altından gıdığını gördüğü bu silüetini pek beğenmedi ve ekranı kaydırarak kilidi açtı. Gösterge barını koltuğa silerek iyice kuruttuğu yüzük parmağıyla tekrar kaydirdi. Gösterge barında beklentilere soğuk su serpen soru işaretinden başka bir ilet göremedi.

Soner'den umduğu mesajları ve sözcükleri alamayan Bema, vücudunun hafif sol yanında aşağıdan yukarıya doğru en son göz çevresinde hissettiği öfke gelişimini hissetti. Sonra düşündü; "sanırım ben bu adamı bu yüzden istemiyorum." haklı olup olmadığını düşünmek istemiyordu. Çünkü sonunda haksız çıkma ihtimali de vardı.

Gösterge barındaki WhatsApp mesajına dokunarak uygulamayı ekranına taşıdı.

Soner, yeşil çayını yudumlarken, Cüneyt Arkın karizmasını yaşadığını düşünüyordu. Biriken bulaşıklara ve darmadağın olmuş masaya baktı. Hangi çatalı bugün kullanmıştı, hangi bıçak dünündü... Bardaklar, tabaklar zaten küflenmişti. Çaydan bir yudum daha almak için yaslandığı duvardan sırtını ayırdı. Bardağı hızlıca dudaklarına götürdü. Çay soğumaya başladığından, yeni yediği yumurtanın kesif kokusu bardaktan bumuna geri yansıdı. Öğürme hissi sınırdan kalınca, diyaframı kasıldı, gırtlak ve gıdı arası kabardı ve hafifçe gözü yaşardı. Masadaki çaydanlıktan uzun iki in gözlü yansımasını gördü. Çene kısmı daralmış, alın kısmı genişlemişti. Kahvaltı yaparken bu yansımayla oynamayı çok severdi. Şimdi bu öğürme sonrası yaşlı gözlerle çok komik durmuyordu. Kolunu tekrar masaya koydu. Masanın soğukluğuyla birden irkildi. Kolunu kıpırdatmak üzere aynı yere sabitledi. Çıplak ayakla yan yan bastığı döşemeye bakarak boynunu rahatlatırken, telefonunun kapağını kaldırdı. Reçel bulaşmış işaret parmağıyla ekran kilidini açtı. Ekranda birçok yağlı iz vardı. Neyseki ekran ışığı yanınca hepsi kayboluyordu. Soner mesajının gösterge barında, uygulamayı açmadan okunabilmesi için sadece soru işareti göndermişti. Bu Bema'yı yeterince öfkeli edecekti çünkü Bema, mesajı okumamış gibi yapıp Soner'i meraklandıracaktı. Bema artık mesajı okumamış gibi yapamayacaktı. Aslında bu yaptıklarıyla sevgilisini öfkeli edilmek istemiyor, bazı aşması gereken sıradan davranışlarının farkına varmasını istiyordu. Ne demekti; ona sevinçle çocukluk anısını anlatırken yaşadığı heyecanı -ayrılık- kelimesiyle bozmak! Bu nasıl bir düşüncesizlikti...

Bunları düşünüp, üzüntüyle karışık kızgınlık yaşarken mesajın yanında mavi tiki gördü. Gösterge barında okunabilmesine rağmen, mesajı açtığına göre cevap yazacağını tahmin etti. Çok geçmeden -klinik- sesi duyuldu. Bu sırada çıplak ayaklarına; Bema'nın -Gazanfer- ismini verdiği, tatile giderken birkaç günlüğüne Soner'e bıraktığı kedisi dolanmaya başladı. Soner kediye bakarak, içinden "bi boktan haberi yok" diye geçirdi. Aynı anda; kızların kedilerine genellikle neden ağır adam isimleri verdiklerini düşündü. Herhalde istemsiz olarak mizahın çokça başvurduğu zıtlığı kullanıyorlardı. Kim bilir. Soner'e ilgi çekici gelmiyordu. Kedi tekdirir, yumaktır, pamuktur... Gazanfer de neyin bilinçaltıydı, neyin imâsıydı?

DEVAMI

Berna, yeni mesajında sadece; dört adet öfkeli ifade, 3 adet küskün ifade, 3 adet de ünlem işareti kullanmıştı.

Soner telefonun kapağını kapattı. Bulaşıkları yıkamak için elektrikli ısıtıcıya su koydu. Mutfak penceresi pervazına konan güvercinlere baktı. Sokaktaki evsiz ve çeketleri genellikle üç beden büyük gelen zayıf, çürük dişli, gri sakallı ve güleç adamların ara sıra yaptıkları gibi âni bir silkelenme hareketiyle onları korkutup kaçırdı. Pencere pervazına konan güvercinleri çok seviyordu aslında. Sevmeyi için kaçırmamıştı onları. Her gün aynı yere konup aynı sesleri çıkartmaları bir anlığına asabını bozmuştu o kadar. Güvercinler tekrar aynı yere kondular. Soner bulaşıkları toparlamaya başladı. Gazanfer, Soner'in kışının ısıttığı sandalyede yerini almış, bulaşık yıkamaya hazırlanan bir insanı izliyordu.

Berna mesaja cevap gelmeyeceğini biliyordu. Telefonun ekranını kapattı. Siyah ekran zemininde kendisini gördü. Sanki bir başkası onu izliyormuş gibi hissetti. Kapağı kapattı. Aynadan vitrin camına yansıyan görüntüsüne bakarak başını sola yasladı ve uyuyakaldı...

-Son-

#objeart

#fındık #köpekbaliğı

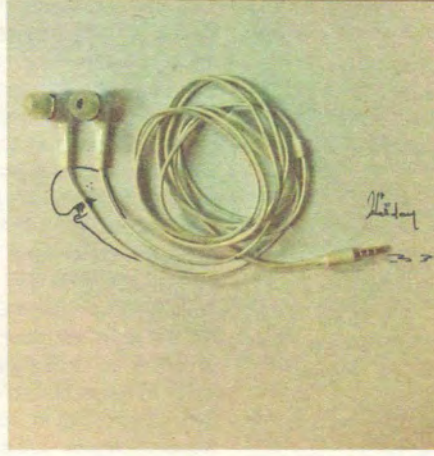
#perde #kadın

#musluk #çatal #deli

#ataç #mangal

#kulaklık #salyangoz

#kürdan #sazlık #elmer

#galeta #ney #neyzentevfik

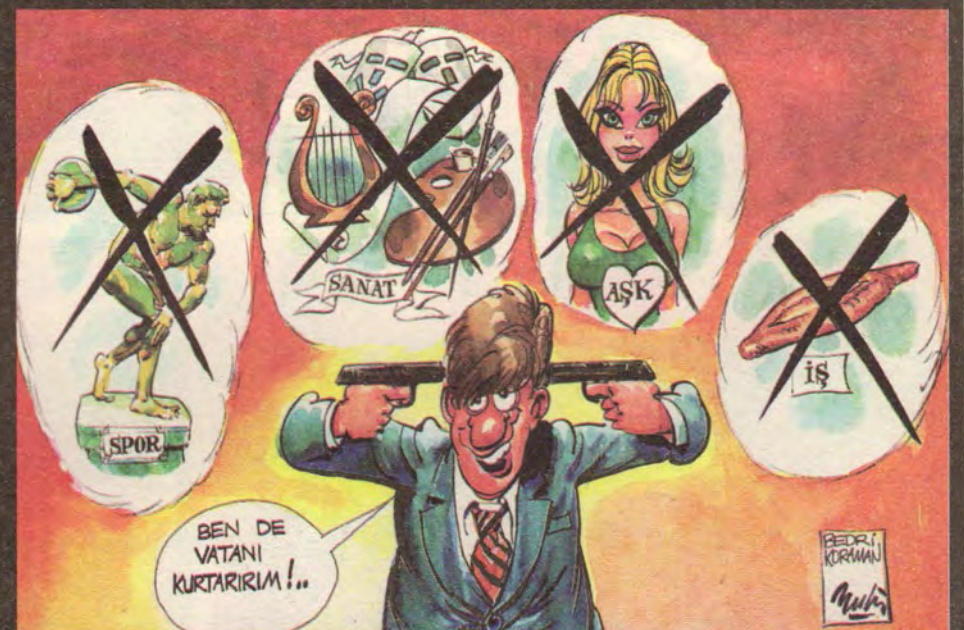
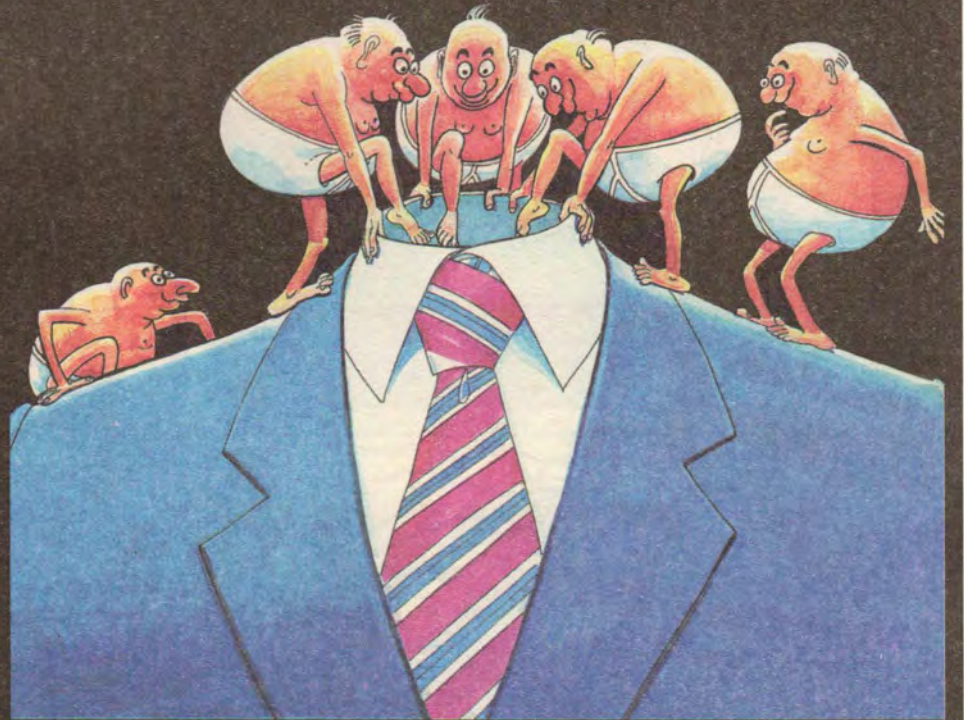
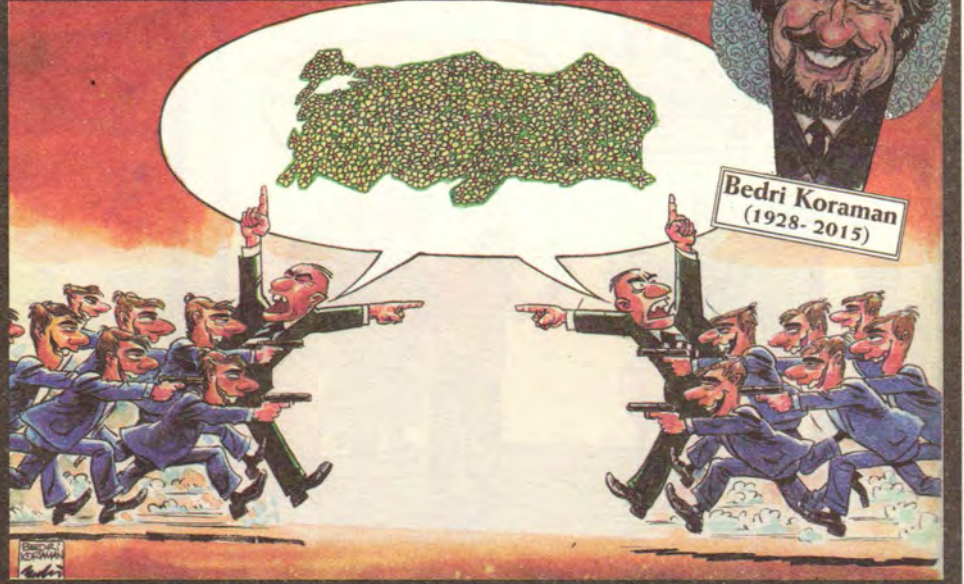
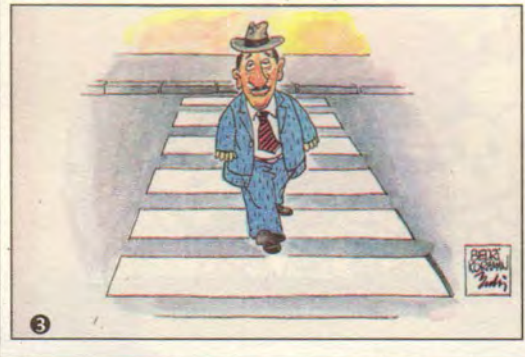
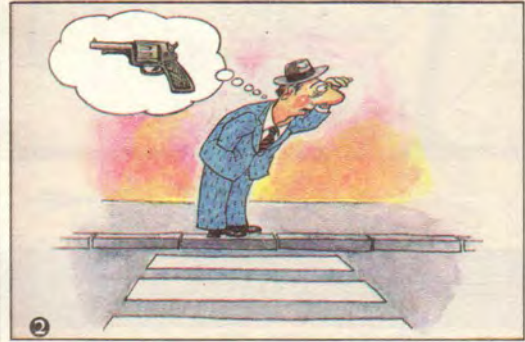

#peynir #buzul #eskimo

#bornova #büyükpark #ağaçmantarı #salça

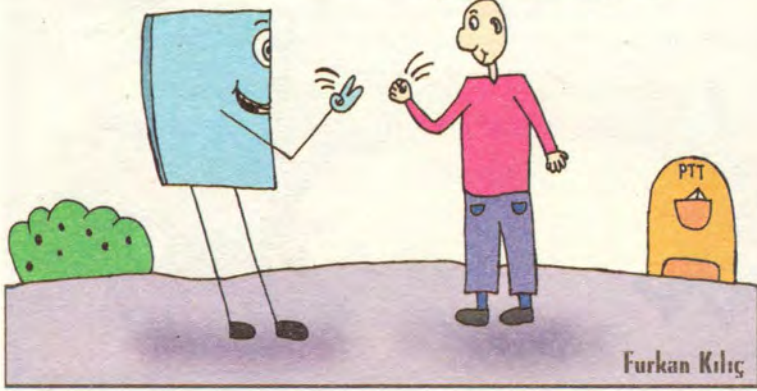
ÇİZGİLERDE YAŞAYAN USTALAR

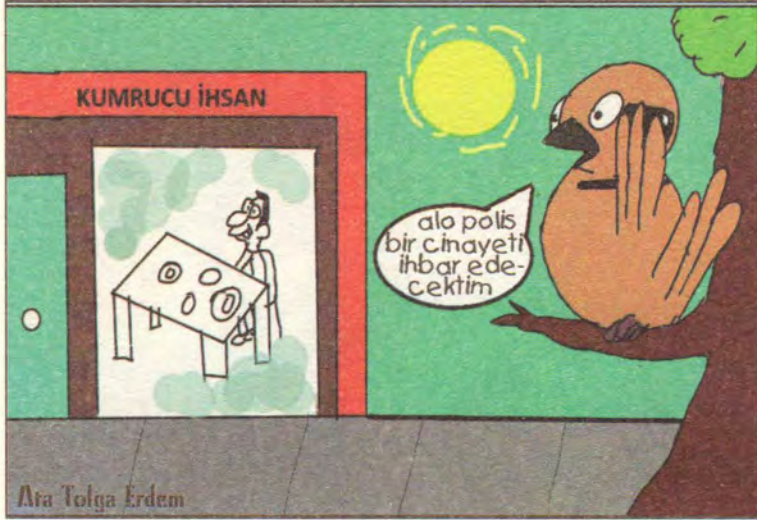
BAYRAKLI BELEDİYESİ

tas...
kağıt...
Makas...

Furkan Kılıç

Ara Tolga Erdem

İlayda Çınar

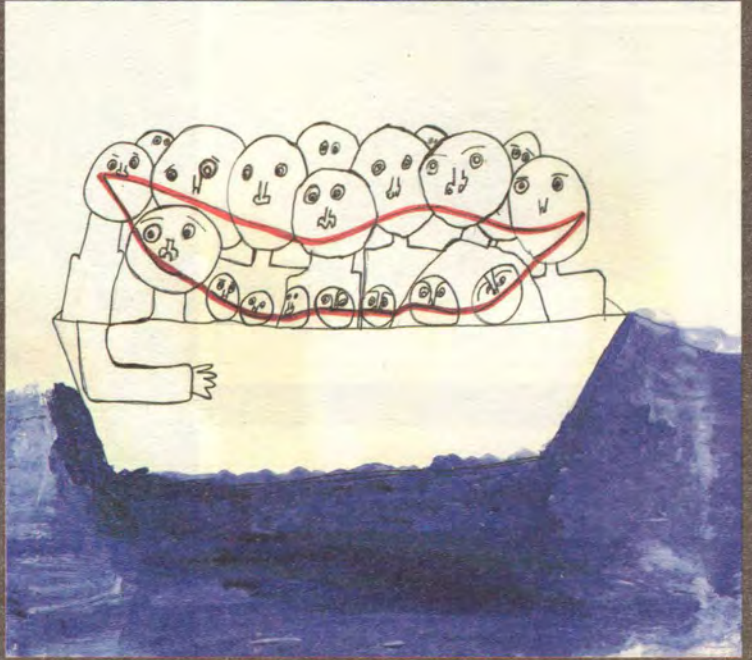

Elif Akın

"İç ve Dış Göçler" konulu yarışmada Teşvik Ödülü (18 yaş altı) dereceye giren karikatürler.

Ayşen Çelebi

Berhan Elvan

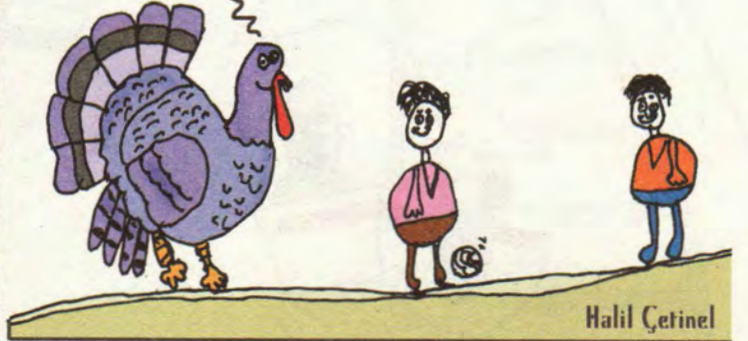
Şerafettin Aksel

KARİKATÜR ATÖLYESİ

Cemregül Gedik

bu yılda kelleyi kurtardım.maşa devam edelim çocuklar!..

Halil Çetinel

Doğa Öykü Yıldırım

Varen Nur Tezel

Beren Naz Tezel

Mehmet Yusuf Saraçoğlu

Bayraklı Mizah Dergisi Ocak 2018 Yıl: 3 Sayı: 8

Bayraklı Belediyesi adına
Sahibi
Hasan KARABAĞ
Bayraklı Belediye Başkanı
Sorumlu Müdür
Selin ORHAN

Genel Koordinatör ve
Mizah Yönetmeni:
Mustafa YILDIZ

Yönetim: Anadolu Caddesi No: 125
Bayraklı / İZMİR
Tel: 0232 477 20 00
www.bayrakli.bel.tr

Bayraklı Belediyesi'nin ücretsiz yayınıdır.
Baskı Yeri: SETA MATBAA OFSET VE DİJİTAL BASKI SİSTEMLERİ SUZAN TÜLEK
Adres: 5601 Sokak No:10 Kat:1 Tuna Mahallesi Çamdibi Bornova/İZMİR

MİZAH
Ocak/2018

